

EEN DAG IN HET TRAUMACENTRUM

Onze reporter liep een dag mee in het traumacentrum van UZ Leuven. Hij zag één diepe snijwonde en woonde een paar operaties bij. “Het was een erg rustige dag.”

TEKST: JAN BOSTEELS

“**H**et bloed spoot eruit toen ik de handdoek losmaakte.” De echtgenote van Benny trekt grote ogen, terwijl het slachtoffer zelf met een brede grijns luistert. “Een foutje met de slijpschijf”, bevestigt hij. “Ik ben eerst nog naar huis gereden om een schoon hemd aan te trekken.” Voorzichtig maakt een van de dokters van wacht het verband los. “U hebt dat drukverband heel goed aangelegd”, zegt de arts hem. Het is dan ook niet de eerste keer dat Benny, die bouwvakker is, op spoed belandt. “Het ergst was die keer toen een pak zware platen mijn scheenbeen ver-

brijzelde. Ik had nooit gedacht dat ik nog zou kunnen lopen, maar de chirurg is erin geslaagd om alles in orde te krijgen.”

Traumatologie is een tak in de geneeskunde die zich bezighoudt met verwondingen veroorzaakt door ongevallen of geweld, waarbij meestal chirurgische ingrepen moeten gebeuren. UZ Leuven is sinds eind 2015 het eerste erkende level 1-traumacentrum van België. Dat betekent dat er de klok rond een traumateam klaarstaat, bestaande uit een traumachirurg, een radioloog en gespecialiseerde verpleegkundigen. De nieuwe spoedgevallendienst ligt vlakbij de tien gloed-

nieuwe operatiezalen, waarvan er altijd minstens één wordt vrijgehouden. Op die manier kunnen slachtoffers van een zwaar ongeval snel en adequaat geholpen worden.

ZONDER PROTHESE

Patiënten komen de afdeling traumatologie via spoed binnen, waar ze gestabiliseerd worden en als het nodig is meteen naar de operatiezaal gereden worden. In operatiezaal G4 zit het voorbereidende werk erop. De anesthesiste heeft de patiënt, een motorrijder die het slachtoffer werd van een zwaar verkeersongeval, onder narcose gebracht. De instrumentaliste heeft haar

arsenaal steriele scalpels, tangen, titanium plaatjes, schroeven en een elektrische boor over twee tafeltjes verspreid.

Voor hij de operatiezaal binnenloopt, wast traumachirurg prof. dr. Stefaan Nijs langdurig en grondig zijn handen en armen. Vandaag staan er voor hem vier operaties op de planning, maar het kunnen er altijd meer worden, want hij is van wacht tot morgenvroeg. “Voorlopig is het een erg rustige dag. Maar wij weten nooit wat er nog op ons afkomt.”

De linkerarm van de patiënt is uit het verband gehaald en in een speciaal drukverband geprangd om bloedverlies tijdens de operatie te beperken. Het doel van de operatie is de gebroken voorarm en de verbrijzelde elleboog te herstellen. Professor Nijs plaatst een scalpel op de arm van de patiënt en maakt in één feilloze beweging een lange incisie. Vervolgens dringt hij dieper in het armweefsel door met behulp van een diathermieapparaat dat de bloedvaten dichtschroeit terwijl ze worden doorsneden.

Het snijwerk zit erop. De chirurg haalt de losse stukjes bot uit de wonde, plooit een titanium plaatje in de juiste hoek en zet het

“Je leeft op adrenaline”

Prof. dr. Stefaan Nijs

gebroken bot aan mekaar met schroeven. Maar een snelle radiografie wijst uit dat de aanhechting van het bot niet optimaal is. Waarop de schroeven er weer uit gaan en het bot op een andere manier in elkaar wordt gezet, deze keer wel tot tevredenheid van de traumatoloog. De chirurg haalt vervolgens de stukjes elleboogbot uit het potje waarin ze tijdens de operatie werden bewaard, puzzelt ze in mekaar, zet ze

razendsnel met een paar vijzen aaneen en plaatst het herstelde botje in het lichaam. De als back-up bestelde prothese mag terug naar het depot.

LEVENS REDDEN

Dat UZ Leuven de titel level 1-traumacentrum mag dragen, stemt professor Nijs, die ook diensthoofd traumatologie is, tevreden. Maar het grotere plaatje klopt nog niet. “Onze buurlanden Duitsland, Groot-Brittannië en Nederland hebben allemaal een nationaal netwerk van traumacentra. Het systeem van hooggespecialiseerde, permanent bemande en over het hele land verspreide traumacentra heeft zijn effectiviteit bewezen. Het redt zonder twijfel mensenlevens. De introductie van level 1-traumacentra in Groot-Brittannië deed de overlevingskansen na een zwaar ongeval op een paar jaar met maar liefst 63% stijgen.”

De Eurostatcijfers spreken boekdelen. Groot-Brittannië heeft per 1 miljoen inwoners 27 verkeersdoden te betreuren, Nederland 26 en Duitsland 28. Ons land telt met 50 dodelijke verkeersslachtoffers per miljoen inwoners proportioneel ongeveer dubbel zoveel doden. “Dat kunnen we veranderen als er een protocol komt waarbij

Optiek Verhulst

DE GROOTSTE KEUZE IN LEUVEN

NIEUWS

De unieke 400m² grote belevingswinkel in optiek.

SPECIALISATIE

Specialist in progressieve en verdunde glazen enkel met topmerken als Zeiss, Varilux comfort, Hoya, Nikon, BBGR...

TOPMERKEN

Alle topmerken van brillen en zonnebrillen in de grootste optiek van Vlaams Brabant. Van het stijlvolle Armani, over het excentrieke D&G tot de hippe Scandinavische en Belgische merken. Een aanbod voor elke smaak.

-15% OP MONTUUR EN/OF GLAZEN

OP VERTOON VAN DEZE ADVERTENTIE OF PERSONEELSKAART UZ LEUVEN OF KU LEUVEN

Optiek Verhulst

DE GROOTSTE KEUZE IN LEUVEN

Tiensestaat 187-193 | 3000 Leuven
016|22.42.56 | www.optiekverhulst.be

Openingsuren:

Ma: 14 u - 18 u
di: 9 u - 18 u
woe: 9 u - 18 u
do: 9 u - 20 u
vrij: 9 u - 18 u
zat: 9 u - 17 u

juli | augustus:
do: 9 u - 18 u

slachtoffers van een zwaar ongeluk automatisch naar een level 1-traumacentrum worden gebracht”, zegt professor Nijs. “En als er een vijftal erkende traumacentra verspreid over het land worden ingericht, pakweg 2 in Vlaanderen, 2 in Wallonië en 1 in Brussel. Het mogen er ook niet te veel worden, want je hebt een zeker aantal slachtoffers per jaar nodig om de expertise van het team op peil te houden. Wanneer je iets vaak doet, word je er beter in, dat zie je in alle disciplines.”

De artsen in een traumacentrum kloppen lange uren. Professor Nijs draait, net als zijn collega-traumatologen, shiften van 24 uur. Na de aanslagen van 22 maart, toen UZ Leuven de slachtoffers uit Zaventem opving, bleef hij 48 uur lang in het getouw. Hoe hou je zo iets vol? “Je leeft op adrenaline. Ik vind deze job de mooiste die er bestaat: je weet ’s morgens niet wat er die dag allemaal zal gebeuren. Je redt mensenlevens, met alle dankbaarheid vandien. Helaas kunnen we een klein aantal mensen niet redden. Dat zijn de harde momenten. Maar ook daar slaan we ons samen doorheen.”

BEEN ONDER DE BUS

Op 21 oktober 2011 werd Aze Huybrechts aan het station van Leuven aangereden door een bus. Ze was toen 18 jaar.

Aze Huybrechts: “Ik stak de straat over, met een paar vrienden achter mij. Die bus had ik niet zien aankomen en hij mij ook niet. Ik was bijna aan de overkant van de straat toen ik me plots op de grond bevond, met een bus op mijn been. Vreemd genoeg ben ik de hele tijd bij bewustzijn gebleven. Ik herinner me nog dat ik besloot te schreeuwen, zodat mijn vrienden niet zouden denken dat ik dood was. Pijn voelde ik niet echt.”

“Toen de bus van mij werd getild, voelde het wel alsof er een enorme druk van mij werd afgenomen. Ik wou eigenlijk opstaan en naar huis gaan, maar dat ging natuurlijk niet. De MUG was er heel snel. Het laatste dat ik me herinner is dat de spoedarts zei dat hij me een zware pijnstiller zou geven. Pas een dag later ben ik wakker geworden op intensieve zorg.”

“Achteraf heb ik gehoord dat professor Stefaan Nijs mijn been aan mekaar heeft gezet met metalen staafjes. Mijn voet was helemaal verbrijzeld en ook mijn heupvleugel was afgebroken.

Toch heb ik maar twee weken in het ziekenhuis gelegen. Voor ik naar huis vertrok, kon ik al een paar meter stappen met krukken. De nachten in het ziekenhuis vond ik het ergst, maar gelukkig mocht er iemand bij me blijven slapen en was er een vriendelijke nachtverpleegkundige die veel grapjes maakte.”

“Later heeft professor Giovanni Matricali mijn voet nog een keer moeten opereren. Ik ben beide artsen enorm dankbaar voor wat ze hebben gedaan. En zonder de steun van mijn ouders en zus was het nooit gelukt om altijd optimistisch te blijven.”

“Het herstel ging niet zonder slag of stoot. Het metaal in mijn been heeft een ontsteking veroorzaakt, waardoor professor Nijs het heeft moeten verwijderen. En afgelopen zomer is er nog een stukje kalk uit mijn knie gehaald. Ik mag geen contactsport meer doen, enkel zwemmen en fietsen. Gelukkig kan ik mijn favoriete sport, bergwandelen, al terug beoefenen. Al moet ik achteraf dan wel een paar dagen platliggen. Maar voor de rest gaat het heel goed met mij nu.”